

Reescriure el guió en la nova legislatura

El dia de Tots Sants les urnes van començar a encarrar una nova etapa política amb un missatge que no era desitjable: la distància entre les propostes de les formacions polítiques al Parlament cada vegada motiven menys els ciutadans a donar-los el seu suport. I aquest missatge es fa explícit en les xifres de l'abstenció, però s'intuïa pel cansament amb què moltes persones anònimes ens recordaven cada dia que ja els avorria fins i tot mantenir-se al dia de les gestions, propostes i estratègies dels partits. Des dels mitjans de comunicació, també hem aconseguit cansar-los. Tots en som una mica responsables. Un amic em deia que estem immersos en una bombolla de relacions politicomediàtiques en què no ens adonem que la vida circula per altres camins. I segurament té raó. Però no podem perdre l'objectiu de recuperar la confiança en el sistema democràtic, en l'eficàcia no tant de la gestió, sinó de la defensa de les idees per tirar endavant canvis que ens facin més eficaços i més lliures. Aquesta VII Legislatura passarà a la història per haver-nos confós, per haver-nos distret, i potser tinguin raó els responsables que han ocupat càrrecs, que aquesta distracció no ens ha fet adonar de les seves virtuts. Sigui com sigui, han deixat molta feina a mig fer si volem redefinir, entre d'altres coses, l'espai de comunicació. Tindrem un Govern d'Entesa en què les tres forces polítiques que van començar a governar juntes al 2003 continuaran. Veurem si això significa reescriure el guió que va quedar esborrat en la legislatura anterior.

Hem acabat sense Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i amb una Llei de l'Audiovisual suspesa. No és un gran balanç, si pensem que era un dels objectius de la legislatura del govern presidit per Pasqual Maragall i escrit en el Pacte del Tinell, fixar les bases per uns mitjans públics independents. L'encàrrec que sí s'ha complert és el de poder deixar de parlar del dèficit de la CCRTV, perquè s'ha assumit com a dèficit públic i s'ha situat, com diuen els tècnics, el comptador a zero. Això, i el contracte-programa ja signat, dóna a la CCRTV uns anys de coll pel que fa al finançament, però no soluciona dos problemes de fons.

El primer, de quina manera s'ha de situar el servei públic dins del mercat ja dominat en nombre d'emissors per la iniciativa privada per liderar i garantir una oferta que sigui capaç d'establir diferències nítides en idees, objectius i funcions. Fa anys que estem en aquesta línia, en la definició d'un

espai propi, però els canals digitals que ens procura la TDT i els nous esquemes de competència industrial que generen ens obligaran a definir un nou projecte, més clar amb plans estratègics de continguts que donin sentit, precisament, a la inversió pública que ha suposat assumir el dèficit d'aquests anys de creixement sostingut dels nostres mitjans públics. Ja no podem anar fent, senzillament emparats pel sentit històric i cultural del servei públic com a eix imprescindible per garantir l'expressió de determinades realitats. Aquest sentit s'ha de definir, s'ha de concretar i s'ha de produir d'acord amb un projecte de continguts que no estigui únicament a mercè de l'espai i els productes que deixen lliures els altres operadors. Si en el terreny econòmic exigim previsió, en el terreny dels continguts també valdria la pena fer un esforç per definir què volem explicar i quins mitjans necessitem per explicar-ho. Serà la manera d'ajustar una estructura i fer-la compatible amb el teixit industrial i de continguts amb el qual podem sumar. Sovint, el lideratge (intermitent) dels nostres mitjans i el fet que de les nostres bases n'ha sortit una part subratllable dels qui avui determinen l'espai de comunicació més enllà de Catalunya, ens ha consolat, ens ha servit d'escut, per no revisar la nostra manera de ser i d'existir en el context de comunicació que, fora d'aquí, ha apostat més clarament per productes d'entreteniment per garantir la rendibilitat (no sempre social) de l'antena. Però és un consol estèril i s'ha de combatre. Serveix només per assistir a trobades amb altres operadors i sentir-se diferent. No n'hi ha prou. La diferència ens pot convertir d'aquí a quatre dies en una estructura obsoleta i irrecuperable. Estem creuant una

Mònica Terribas
Periodista i
professora titular
dels Estudis de
Periodisme (UPF)

Un amic em deia que estem immersos en una bombolla de relacions politicomediàtiques en què no ens adonem que la vida circula per altres camins. I segurament té raó. Però no podem perdre l'objectiu de recuperar la confiança en el sistema democràtic

etapa en què la CCRTV ha volgut plantejar-se a través d'un estudi sobre la qualitat de quina manera pot millorar la productivitat i treure més rendiment a l'estructura. I ara potser tocaria plantejar-se per fer què.

El segon problema és la independència dels mitjans públics, que no passa únicament per una Llei de la CCRTV que despulli el Consell d'Administració de representants directes o indirectes dels partits, sinó també perquè la composició del Consell de l'Audiovisual de Catalunya respongui a aquests mateixos esquemes inequívocs, en què la intervenció política no estigui present i els ciutadans puguin saber quins perfils i per què s'han

triat les persones que prenen les decisions estratègiques dels continguts dels mitjans públics. La resposta no ha de ser, en cap cas, perquè els perfils s'ajustaven a les simpaties o simpaties partidàries: No cal recordar aquí el procés d'adjudicació de les emissores locals de la TDT que n'ha estat un exemple de la dificultat (impossibilitat?) de desfer-se del pes dels grups mediàtics més poderosos en la distribució.

Convindria que no fos necessari etiquetar ningú per fer-se responsable de la nostra estructura de mitjans de comunicació i això només s'assolirà amb una nova Llei que sigui transparent en la definició de l'estructura de poder que impliqui un concurs públic. La Llei estava preparada, però ha quedat bloquejada al Parlament per la precipitació del final de la Legislatura. Aquest nou curs polític hauria de ser capaç d'aprovar aquesta nova Llei de seguida, i que sigui el govern que es comprometi precisament a vetllar per la no interferència en els mitjans. Els partits polítics que estan cridats a liderar aquest procés haurien de ser capaços de redefinir l'estratègia que fins ara ha governat la seva manera de relacionar-se amb els mitjans de comunicació. Veurem si entre tots això és possible sense trencar la vaixella, i podem començar, en aquest àmbit, a parlar d'un pas endavant de debò que, ja sigui pel bloqueig des d'aquí o el bloqueig des del govern Zapatero, no s'ha pogut fer encara.

Convindria que no fos necessari etiquetar ningú per fer-se responsable de la nostra estructura de mitjans de comunicació i això només s'assolirà amb una nova Llei que sigui transparent en la definició de l'estructura de poder que impliqui un concurs públic

Grup Nació Digital

naciodigital.cat

estem fent

premsa

digital

en català

Nació Digital

Opinió Nacional

Diari Forestal

Eros Català

Meteoclub

Bloc de Fotos

E-Mercat

Osona.com

El Ripollès.info

Vallés Oriental.com

Lluçanès.com

Osona Tanga

Vallès Tanga